

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.)
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki SSO del. Barbara Baran
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko Zakładom (...) SA w T.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt IX GC 787/13

1. zmienia zaskarżony wyrok poprzez nadanie mu treści:

„I. zasądza od strony pozwanej Zakładów (...) SA w T. na rzecz strony powodowej (...) w K. kwotę 921.488,38 zł (dziewięćset dwadzieścia jeden tysięcy czterysta osiemdziesiąt osiem złotych 38/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2013 r., a w pozostałej części powództwo oddala;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 46.075 zł (czterdzieści sześć tysięcy siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów procesu”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 46.075 zł (czterdzieści sześć tysięcy siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód G. (...) w K. domagał się zasądzenia od pozwanego Zakładów (...) spółki akcyjnej w T. kwoty 921 883,71 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że Sąd Rejonowy w Tarnowie nadał w 2000r. przeciwko pozwanemu klauzulę wykonalności w zakresie § 6 aktu notarialnego, co do obowiązku zapłaty kwoty 1 652 102,23 zł tytułem kary umownej należnej powodowi od pozwanego. W/w kwota ostatecznie została przez pozwanego zapłacona.

Przed Sądem Okręgowym w Krakowie toczył się proces z powództwa osoby trzeciej – W. Ś. (1) – nabywcy wierzytelności przysługującej powodowi przeciwko pozwanemu, o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, tj. w zapłacie wymienionej wyżej kary umownej. Wskutek śmierci W. Ś. (2) powód stał się na powrót wierzycielem w zakresie wierzytelności odsetkowej obejmującej skapitalizowane odsetki od w/w kwoty za okres od 1 stycznia 2001r. do 13 kwietnia 2004r. Brak zgody pozwanego uniemożliwił powodowi przystąpienie do toczącego się wówczas procesu, a w rezultacie Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w wyniku cofnięcia pozwu przez spadkobiercę W. Ś.– Miasto(...)W..

Sąd Okręgowy w Krakowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(...) spółka akcyjna w T. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu.

Pozwany zarzucił, 1/ że stronie powodowej nie przysługuje legitymacja procesowa, 2/ przedawnienie roszczenia, 3/ naruszenie dyspozycji art.482 kc.

Wskazał, że spadkobiercą zmarłego w dniu 14 września 2008r. W. Ś. (2) jest Miasto S. W. Postępowanie o zapłatę, wszczęte przez W. Ś. (2), zostało umorzone wskutek cofnięcia pozwu przez jego następcę prawnego(M.S. W.). Pozwany przyznał, że powód złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy współpracy z dnia 13 kwietnia 2004r. zawartej pomiędzy powodem a W. Ś. (2). Jednakże przedmiotem postępowania w sprawie IX GC 254/12 nie była skuteczność oświadczenia o odstąpieniu od umowy.

Zdaniem pozwanego jedynie Miasto S. W., jako następcą prawny W. Ś. (2) jest upoważnione do dochodzenia roszczenia o zapłatę kwoty będącej przedmiotem pozwu i w/w podmiot pierwotnie wstąpił do sprawy w miejsce zmarłego W. Ś. (2). Decyzja o cofnięciu pozwu wynikała zapewne z faktu, iż W. Ś. (2) pozostawił długi w kwocie powyżej 2,5 mln zł. Pozwany zakwestionował skuteczność złożonego w dniu 30 marca 2012r. przez powoda oświadczenia o odstąpieniu od umowy i twierdził, że oświadczenie powyższe nie wywołało skutku prawnego, a gdyby nawet uznać, że wywołało skutek prawny to nie nastąpiło zwrotne przejście wierzytelności na powoda, gdyż umowa cesji stanowiła odrębną umowę od umowy o współpracy. Za fałszywe należy uznać twierdzenie powoda, że przyczyną odstąpienia od umowy jest to, że umowa współpracy uwarunkowana była szczególnymi więzami osobistymi łączącymi W. Ś. (2) i powoda w obliczu faktu, że do odstąpienia doszło 4 lata po śmierci W. Ś.. Ponadto powód nie miał prawa do odstąpienia od umowy z tej przyczyny, że jedyną przesłanką odstąpienia był – zgodnie z umową – brak wywiązania się w umówionym terminie z zobowiązania. Tymczasem do dzisiaj termin wykonania zobowiązania nie nastąpił, gdyż nie wierzytelność nie została potwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r, sygn. akt IX GC 787/13, oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7200 zł, tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy ustalił, że Sąd Rejonowy w Tarnowie nadał w 2000r. na rzecz powoda klauzulę wykonalności w zakresie § 6 aktu notarialnego, co do kwoty 1 652 102,23 zł tytułem kary umownej należnej powodowi od pozwanego. W/w kwota została ostatecznie przez pozwanego zapłacona.

Powód i W. Ś. (2) zawarli umowę o współpracy i umowę cesji wierzytelności przysługującej powodowi wobec pozwanego co do odsetek od kwoty 1 652 102,23 zł za okres 15 kwietnia 2001r. do 13 kwietnia 2004r, w wysokości 921 883,71 zł .

Na mocy umowy o współpracy powód i W. Ś. (1) zobowiązali się do zorganizowania wspólnego przedsięwzięcia gospodarczego, w ramach którego W. Ś. (2) miał przygotować projekt tego przedsięwzięcia pomiędzy stroną powodową i przedsiębiorcą polskim, z zaangażowaniem kapitału, który stanowić miała wyegzekwowana od Zakładów (...) suma wierzytelności w postaci skapitalizowanych odsetek za okres od 15 kwietnia 2001r. do 14 kwietnia 2004r, w kwocie 921 883,71 zł oraz dalszych odsetek od w/w kwoty, przy czym wierzytelność ta została zbyta na rzecz W. Ś. (2) za kwotę 20 000 zł.

W. Ś. (2), jako nabywca wierzytelności pozwał stronę pozwaną o zapłatę w/w kwoty. W toku procesu w dniu 14 września 2008r. W. Ś. (2) zmarł, a jego następcą prawnym (spadkobiercą) – Miasto S. W. – cofnął pozew, a Sąd umorzył postępowanie.

W dniu 30 marca 2012r. powód strona powodowa złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy o współpracy i od umowy o cesji wierzytelności.

Oceniając powyższe fakty Sąd Okręgowy wskazał, że spór między stronami sprowadza się do dwóch kwestii: legitymacji czynnej strony powodowej i zarzutu przedawnienia. Dla oceny obu aspektów sprawy kluczowym zdarzeniem jest śmierć W. Ś. (2).

Sąd Okręgowy przyjął, że powód ma legitymację czynną w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy odwołał się tu i przyjął za własną argumentację w tym przedmiocie wyrażoną przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w postanowieniu z dnia 25 lutego 2013 r, sygn. akt I ACz 160/13. Z chwilą odstąpienia od umów o współpracy i cesji powód ponownie nabył uprawnienia dotyczące wierzytelności dochodzonej pozwem. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że okoliczności tej nie kwestionuje spadkobierca W. Ś. Miasto (...) W.. Sąd Okręgowy podzielił twierdzenia powoda dotyczące osobistego stosunku pomiędzy powodem i W. Ś., jaki legł u podstaw zawarcia umów współpracy i cesji, zwracając uwagę, że powód nigdy nie zawarłby umowy o analogicznej treści z Miastem S. W.. W wyniku śmierci W. Ś. (2) element osobisty łączący strony stał się na tyle wyrazisty, że potrzeba odstąpienia od umowy była oczywista.

Uzasadniony jest w ocenie Sądu Okręgowego zarzut przedawnienia roszczenia. Termin przedawnienia w sprawie wynosi 3 lata zgodnie z dyspozycją art.118 kc. Dochodzona pozwem kwota to skapitalizowane odsetki za okres od 1 stycznia 2001r. do 13 kwietnia 2004r., a zatem przedawniają się one za każdy dzień z osobna. Skoro zatem powód domaga się zasądzenia odsetek od 15 kwietnia 2001r. do 13 kwietnia 2004r. to w/w roszczenie winno się przedawnić po upływie trzech lat za każdy dzień – czyli od 15 kwietnia 2004r. do 13 kwietnia 2007r. Powód stoi na stanowisku, że przedawnienie przerwało bieg z dniem 13 kwietnia 2004r. – wtedy bowiem W. Ś. (2) wniósł do sądu pozew o zapłatę i termin przedawnienia nie biegł aż do zakończenia postępowania w sprawie czyli do wydania przez Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowienia o odrzuceniu zażalenia na postanowienie o umorzeniu postępowania, czyli od dnia 25 lutego 2013r.

W ocenie Sąd Okręgowego stanowisko to nie jest prawidłowe .

Nie można bowiem zgodzić się z powodem, jakoby pozew wniesiony przez W. Ś. (2) przerwał bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego obecnie przez stronę powodową. Art.203 § 2 kc jednoznacznie wskazuje, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Pozew został cofnięty przez następcę prawnego W. Ś. (2) w związku z jego śmiercią, ale nie ma to żadnego prawnego znaczenia w sprawie. O ile w sprawie IX GC 254/12 występowało dwóch powodów W. Ś., a po jego śmierci M.S. W., wywodzi dalej Sąd Okręgowy – o tyle cały czas mieliśmy do czynienia z jednym pozwem. Ustawodawca w art.203 § 2 kc nie wyodrębnia przyczyn cofnięcia pozwu i nie wskazuje wyjątków od reguły. W rezultacie należało uznać, że pomiędzy 13 kwietnia 2004r. (wniesienie pozwu przez W. Ś. (2)) a 3 października 2012r. (umorzenie postępowania) nie wystąpiło zdarzenie, które wywołało skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia. To z kolei oznacza, że odsetki za ostatni dochodzony dzień – 13 kwietnia 2004r. przedawniły się z dniem 13 kwietnia 2007r. Skoro zatem pozew został wniesiony 30 kwietnia 2013r. to roszczenie jest w całości przedawnione.

Wadliwość próby wykazania swoistego następstwa prawnego niniejszego procesu ze sprawą IX GC 254/12 uwidacznia się w zakresie roszczenia odsetkowego. Strona powodowa żąda bowiem odsetek od dochodzonej kwoty od 13 kwietnia 2004r. wskazując jako podstawę swojego roszczenia dyspozycję art.482 kc. Tymczasem zgodnie z art.482 § 1 kc odsetek od zaległych odsetek można żądać dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. A zatem, aby uwzględnić niniejsze powództwo w zakresie roszczenia odsetkowego należałoby uznać, że niniejsza sprawa toczy się od 2004r., a pismo nazwane pozwem o zapłatę z dnia 30 kwietnia 2013r. nie jest pozwem, a powództwo o zapłatę dochodzonej kwoty zostało wytoczone 9 lat wcześniej. Zdaniem Sądu nie ma żadnych podstaw do przyjęcia takiej koncepcji.

Podsumowując, uznanie, że roszczenie nie jest przedawnione i uwzględnienie powództwa w zakresie dochodzonym przez stronę powodową wymagałoby negacji znaczenia i treści przywoływanych przepisów.

W ocenie Sądu Okręgowego uwzględnienie zarzutu przedawnienia nie prowadzi do pokrzywdzenia strony powodowej. Sąd Okręgowy podkreślił, że nie przesądza ale też nie wyklucza, że proces wszczęty przez W. Ś. (2) zakończyłby się uwzględnieniem powództwa. Sąd nie kwestionuje też prawa strony do zawarcia umowy o współpracy i umowy cesji, które niewątpliwie mieszczą się w swobodzie umów. Jednakże ryzyko wynikające z takiego ułożenia stosunków prawnych ponosi powód, jako profesjonalista w obrocie gospodarczym.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy oddalił powództwa, orzekając o kosztach procesu na zasadzie art.98 § 1 i 3 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości apelacją powód, zarzucając:

1/ naruszenie art. 5 k.c. przez przyjęcie, z naruszeniem zasad współzycia społecznego, że powód, który na żadnym etapie postępowania w sprawie dochodzenia roszczeń nie dopuścił się bezczynności lub zaniechania, mógł doprowadzić do przedawnienia roszczenia;

2/ art. 117 i art. 118 k.c. przez błędną ocenę skutków umorzenia postępowania w sprawie IX GC 254/12 i jego wpływu na bieg terminu przedawnienia roszczenia powoda oraz uznanie, że sprzeciw pozwanego względem wstąpienia powoda do procesu w sprawie IX GC 254/12 mógł doprowadzić do przedawnienia roszczenia;

3/ art. 482 k.c. przez nieuwzględnienie, że odsetki od kwoty dochodzonej są elementem całej wierzytelności, która przeszła na powoda w następstwie przejęcia tej wierzytelności,

4/ naruszenie art. 203 § 2 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. przez ich błędne zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, że powód, nie będący stroną procesu w sprawie IX GC 254/12, jest związany podstawą faktyczną i prawną umorzenia postępowania w tej sprawie, a ponadto przez błędne przyjęcie, że Miato (...)W. było uprawnione do cofnięcia pozwu ze skutkami materialno prawnymi;

5/ art. 233 §1 k.p.c. przez pominięcie w swoich rozważaniach i nie przeprowadzenie wnikliwej analizy prawnej przesłanek umorzenia postępowania w sprawie IX GC 254/12 w aspekcie przyjętego przedawnienia roszczeń powoda,

6/ art. 355 k.p.c. przez przyjęcie, że umorzenie postępowania w sprawie IX GC 254/12 anulowało skutki, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pozwu,

7/ art. 365 k.p.c. przez bezpodstawne przyjęcie, że Sąd w tej sprawie jest związany treścią i podstawą postanowienia kończącego postępowanie w sprawie sygn. akt IX GC 254/12.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obu przypadkach powód domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

SĄD APELACYJNY ZWAZYŁ CO NASTĘPUJE.

Apelacja powoda jest w znaczącej części uzasadniona, choć z innych przyczyn niż podnoszone w uzasadnieniu jej zarzutów.

Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego są prawidłowe, obejmują one fakty wynikające z dokumentów, apelujący ich nie kwestionuje. Ustalenia te wymagają uzupełnienia o dalsze, bezsporne (również wynikające z dokumentów) okoliczności. Powód i W. Ś. (2) zawarli w tym samym dniu umowę współpracy i umowę cesji wierzytelności. W § (...) umowy współpracy kontrahenci postanowili: „umowa cesji została zawarta w wykonaniu niniejszej umowy w, która ma charakter nadrzędny w stosunku do umowy cesji wierzytelności, jak również wszelkich jej uzupełnień w formie aneksów. Wygaśnięcie niniejszej umowy współpracy, wskutek jej rozwiązania bądź odstąpienia od niej przez (...) ma skutek rozwiązujący także wobec umowy cesji wierzytelności oraz jej aneksów. §(...) umowy współpracy stanowił, że w przypadku gdy W. Ś. (2) nie przedstawi w umówionym terminie projektu, o którym mowa w § (...) (projektu przedsięwzięcia gospodarczego) bądź też, gdy projekt ten nie uzyska akceptacji ze strony (...), (...) przysługuje prawo jednostronnego odstąpienia od niniejszej umowy współpracy, które powoduje jej wygaśnięcie w trybie natychmiastowym. W § (...) kontrahenci postanowili; „wygaśnięcie niniejszej umowy powoduje także rozwiązanie umowy cesji wierzytelności zawartej w wykonaniu niniejszej umowy pomiędzy (...) a W. Ś. (2), z uwagi na to, że niniejsza umowa współpracy ma charakter nadrzędny, w stosunku do umowy cesji wierzytelności.”

Tak uzupełnione ustalenia faktyczne na gruncie obowiązującego prawa materialnego prowadzą do wniosków następujących.

Stosunek zobowiązaniowy łączący strony miał charakter mieszany. W umowie współpracy dominują elementy charakterystyczne dla stosunku zlecenia. Istota umowy zlecenia wyraża się w tym, że przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Należy ona do kategorii umów z zakresu szeroko rozumianego pośrednictwa. Zasadniczymi elementami wyodrębnionymi w definicji tej umowy są: dokonanie czynności prawnej (określonej) oraz działanie dla dającego zlecenie. Stanowi ona konstrukcję umożliwiającą dokonywanie czynności prawnych przy wykorzystaniu zastępstwa. Zastępstwo to polega na dokonywaniu czynności prawnej dla innej osoby (dającego zlecenie), a tym samym może się wyrażać zarówno w działaniu w jego imieniu i z bezpośrednim skutkiem prawnym dla niego, jak i w działaniu w imieniu własnym, ale na rachunek (dla) dającego zlecenie. Umowa współpracy polegała na tym, że W. Ś. (2) zobowiązał się do wystąpienia we własnym imieniu, choć na rzecz dającego zlecenie (...) do realizacji (w drodze Procesu przeciwko Zakładom (...)) wierzytelności odsetkowej przysługującej powodowi a następnie, po jej wyegzekwowaniu, do sporządzenia projektu przedsięwzięcia gospodarczego pomiędzy powodem a polskim przedsiębiorcą. Obowiązkiem W. Ś. (2) było zatem znalezienie takiego przedsiębiorcy. W umowie współpracy dominują cechy zlecenia (art. 734 k.p.c), przygotowanie przedsięwzięcia gospodarczego nosi cechy umowy o dzieło (art. 627 k.c.). Nie budzi wątpliwości, że w zawartej przez strony umowie osoba zleceniobiorcy ma kluczowe znaczenie – co trafnie zauważył Sąd Okręgowy. Strony obu umów musiały darzyć się szczególnym zaufaniem, osoby reprezentujące powodową spółkę musiały dobrze znać W. Ś. (2) i wiedzieć o tym, że z uwagi na swoje osobiste przymioty, jest on zdolny zrealizować tego rodzaju umowę. Nie budzi też wątpliwości, że umowa cesji wierzytelności stanowiła element całego stosunku zobowiązaniowego. Względem umowy współpracy miała charakter akcesoryjny; jedynym jej celem, było ułatwienie wykonania umowy współpracy W. Ś. (2). Okoliczność ta została wyeksponowana w umowie współpracy, gdzie kilkakrotnie mowa o nadrzędnym jej charakterze, względem umowy cesji, oraz o tym, że umowa cesji dzieli los umowy współpracy – ulega rozwiązaniu wraz z rozwiązaniem, czy też wygaśnięciem umowy współpracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego obie w/w umowy wygasły w dacie śmierci W. Ś. (2). Wynika to z ich istoty. Zgodnie z treścią art. 748 k.c. w braku odmiennej umowy zlecenie wygasa wskutek śmierci przyjmującego zlecenie. Również umowa o dzieło, którego wykonanie zależy od osobistych przymiotów przyjmującego zamówienie, rozwiązuje się wskutek jego śmierci (art. 645 § 1 k.c.). Wygaśnięcie umowy współpracy wydaje się w świetle w/w przepisów oczywiste natomiast wygaśnięcie umowy cesji wynika z akcesoryjnego (podrzędnego) charakteru tej umowy i z woli samych stron, które postanowiły, że umowa cesji rozwiązuje się w razie wygaśnięcia bądź rozwiązania umowy współpracy. Wygaśnięcie

umowy cesji następować miało z mocy prawa – strony nie musiały składać dodatkowych oświadczeń woli w tym przedmiocie (w §(...) umowy współpracy mowa jest o „(...)”).

Konsekwencją powyższej oceny jest to, że wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w sprawie IX GC 25412 nigdy nie weszła w skład spadku po W. Ś. (4). Uprawnienie do dochodzenia w/w wierzytelności było uprawnieniem osobistym W. Ś. (2), związanym wyłącznie z realizacją umowy o współpracę, i nie przeszło na jego spadkobiercę. Wierzytelność ta, wskutek rozwiązania umowy cesji, „wróciła” do powoda. Miasto S. W. nie było zatem następcą prawnym, jak chodzi o roszczenie realizowane przez W. Ś. (2) w sprawie IX GC 254/12. W ocenie Sądu Apelacyjnego oświadczenie o cofnięciu pozwu złożone przez Miasto S. W. było bezprzedmiotowe – postępowanie winno zostać umorzone nie wobec cofnięcia pozwu, lecz wobec śmierci W. Ś., na zasadzie art. 355 § 1 k.p.c. . Z procesowego punktu widzenia również powód w tamtym procesie nie mógł być traktowany jako następcą prawnym W. Ś. (2) – nabył on wierzytelność nie na skutek śmierci wymienionego, lecz wskutek postanowień umowy współpracy z dnia 13 kwietnia 2004 r. Jego uczestnictwo w procesie mogło być rozważane wyłącznie w kategoriach art. 192 pkt 3 k.p.c., jednakże wstąpienie do procesu było w tym przypadku niemożliwe, już to wobec śmierci W. Ś. (2).

W tych okolicznościach problem przedawnienia roszczenia powoda należy jednak ocenić odmiennie. Wygaśnięcie umowy cesji wierzytelności wywołało skutek w postaci powrotnego przejścia wierzytelności na powoda. Sytuację powoda należy zatem oceniać przy zastosowaniu przepisów o przelewie wierzytelności. Jak wynika z treści art. 509 § 2 k.p.c wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Należy jednak podkreślić, że chodzi tu o prawa natury materialnoprawnej. Wniesienie pozwu o zapłatę przedmiotowej wierzytelności przez uprawnionego wówczas W. Ś. (5) wywołało skutek materialnoprawny w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczenia tej wierzytelności (art. 123 § 1 k.c.). Śmierć W. Ś. (2) nie zniweczyła skutku tej przerwy, bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo od daty uprawomocnienia się postanowienia w przedmiocie umorzenia postępowania (art. 124 § 1 k.p.c.). Stąd też, wbrew temu co przyjął Sąd Okręgowy roszczenie powoda nie jest przedawnione.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sadu I instancji i zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 921 448, 38 zł. Jak wynika z niezakwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego, roszczenie procesowe powoda zostało zawyżone o 395,40 zł. Powyższą kwotę Sąd Apelacyjny zasądził od dnia 17 lipca 2013 r czyli od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu w niniejszej sprawie. Roszczenie o zaległe odsetki, które przechodzi na powoda w związku z powrotnym przelewem wierzytelności to roszczenie materialnoprawne nie roszczenie procesowe, które stanowiło konsekwencje wniesienia pozwu przez W. Ś. (2). Jak już wcześniej wskazano powód nie jest następcą prawnym W. Ś. (6), nie nabywa wierzytelności dochodzonej pozwem w sprawie IX GC 254/12, lecz wierzytelność wskazaną w umowie przelewu z dnia 13 kwietnia 2004 r. Odsetki od wierzytelności, którą powrotnie nabył powód mogą być dochodzone najwcześniej od daty doręczenia odpisu pozwu w niniejszej sprawie – zgodnie z regułą ogólną z art. 482 § 2 k.c.. Powództwo o zasądzenie odsetek ustawowych za wcześniejszy okres podlega oddaleniu, jako bezzasadne.

Mając na względzie powyższe uwagi Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie. O kosztach procesu rozstrzygnięto na zasadzie art. 100 k.p.c., zdanie drugie w zw. z art. 108 § 2 k.p.c.. Pozwany winien zwrócić powodowi koszty procesu w pełnym wymiarze, gdyż powód – co do żądania głównego, uległ jedynie w nieznacnej części swojego żądania. Na rzecz strony powodowej zasądzono zwrot opłat sądowych w wysokości obliczonej od uwzględnieniem części roszczenia.